

1. NAGRADA

Ja sam ribica u obitelji Runko

Ja sam ribica i živim u obitelji Runko, u uglu prostorije, na sivoj komodi u malom akvariju.

Ujutro odmah kreće strka i zbrka. Lora ne zna što će obući za školu, Lovre hrče kao praščić, mama Marijana buči s aparatom za kavu, a tata Saša prska na sebe 3 tone parfema pa mi pozli. Kad Lora ode u školu, Lovre u vrtić i tata na posao, ostaje mi samo gledati kako mama Marijana kuha tortilje i pretjeruje s vegetom. Da bih je upozorila da pretjeruje, riskirala sam svoj život i iskočila sam iz akvarija. Ispustila je vegetu i mene položila natrag u akvarij. Dala bih joj savjet da si napiše mjerice pa ne bi pretjerivala. Dva su sata poslijepodne. Ehh, vratila su se djeca. Pa nemam mira. Lovro me izvadi iz akvarija i stišće kao da sam balon. Ja sam zapravo jedna dobra i inteligentna ribica pa sam morala obaviti nuždu Lovri u ruku kako bi me pustio. Ponadala sam se da će me vratiti u vodu, ali lik me bacio na pod. Ugušila bih se da me moja Lorica nije dignula i vratila. Vratio se i tata Saša s posla i svi su se malo odmarali. Došla je večer i Saša je raspalio CMC i kuhao maneštru. Bljuvalo mi se jer je porezao truli krumpir. Mama Marijana je išla na posao, a klinci kod none. Saša je otvorio jednu Žuju i jeo tortilje od ručka. Baš mu zavidim. Kad su se svi vratili i jeli večeru, ja sam ih željno i gladno gledala jer nisam ništa danas jela. Išli su spavati, a ja sam prije spavanja dobila svoju hranu. Tijekom noći kroz prozor vidim mjesec i zvijezde koje me podsjećaju na hranu za ribice i odmah opet ogladnim, ali uzalud se trudim kad nemam ni ruke ni noge. Ni snage da dohvatim bočicu. Jadna li sam. Sigurno je u susjedstvu kod obitelji Rade bolje. Ujutro, Lora se nešto skockala, kao da negdje ide. Zanimarila sam tu činjenicu dok na vrata nije pokucala Dora, a na moje iznenađenje povelala je i svoju ribicu. Nas dvije imale smo pravi trač party. Tračale smo Lukinu ribicu kako je debela i neodgovorna dok su Lora i Dora snimale TikTok i šminkale se. I tako su prošla tri sata. Dora i njena ribica su otišle. Bila sam tužna, ali razveselio me tata Saša koji je kupio novi paket moje omiljene hrane. Lovro je upropastio moju sreću jer je krenuo vrištati bez ikakvog razloga. Toliko da su mi se stresle peraje. Grozota! Stojim pored jedne biljke koja je viša od mog akvarija pa mi konstantno njeni listovi padaju u vodu. Bez brige, mama Marijana ih očisti. Mrzim kad Lora odloži kutijicu s hranom pored mene. Da je gledam. Gladna. Skapavam. Obiteljska mačketina Tedi stalno bulji u mene kao da nikad nije vidio ribicu. Sigurno bi me smazao da može.

1. NAGRADA

Već se smračilo i opet sve po starom - muzika, hrana, spavanje. To ti je riblji zlatni život. Blup.

LORA RUNKO, 5. r.

OŠ Vladimira Nazora Potpićan

Mentorica: Tihana Franković Načinović

2. NAGRADA

Helenin zagonetni slučaj

Bila je to hladna, kišna večer. Cijeli grad već je odavno utonuo u san. Jedino Helena nije mogla zaspati. Ležala je u krevetu, okrenuta licem prema stropu. Nije mogla prestati razmišljati o onome što joj se danas dogodilo. Helena je već godinu dana radila u Muzeju umjetnosti, sve do danas. Danas je dobila otkaz. Što je najgore, njezin šef, vlasnik muzeja, nije joj dao nikakav valjani razlog, samo je rekao: „Pokupi svoje stvari i otiđi.“ Helena je bila jako ljuta, ali što je trebala učiniti? Nije se mogla svađati sa šefom sve dok ne popusti i vrati joj posao. O tome je razmišljala skoro cijelu noć sve dok se konačno nije umirila i zaspala.

Sljedećeg jutra nije ju probudio alarm, već zvonjava telefona. Čovjek s druge strane linije predstavio se, rekao je da radi u policiji te da je netko sinoć provalio u Muzej umjetnosti. Helena je bila u šoku. Otvorila je usta, htjela je nešto reći, ali nije mogla. „Svi koji rade ili su radili tamo moraju odmah doći u muzej na ispitivanje“, nastavio je dalje policajac. „U redu, odmah dolazim“, rekla je Helena. Preodjenula se, uzela ključeve automobila i krenula. Bila je jako nervozna iako je znala da nije ništa skrivila. Nakon 10 minuta vožnje stigla je do muzeja. Stala je pred vrata, duboko udahнула i ušla. Unutra je stajao vlasnik muzeja te još pet policajaca. Pozdravila ih je i pitala što se točno dogodilo. Policajac s kojim je ranije pričala na telefon odveo ju je do prostorije u kojoj su se čuvale sve najvrjednije stvari u muzeju. „Siguran sam da znaš koliko je ovo bilo vrijedno“, pokazao je na plave komadiće stakla koji su nekad činili vazu. Bili su raštrkani posvuda. Nakon nekoliko trenutaka policajac je nastavio: „Netko je uzeo ključ iz ureda tvog bivšeg šefa, vlasnika muzeja, te se usred noći ušuljao i razbio vazu.“ „Jeste li pogledali kamere?“ upitala je Helena. Policajac nije ništa odgovorio, samo je krenuo prema kontrolnoj sobi u kojoj se vidi sve što kamere snimaju i pustio joj snimku provalnika. Dok je Helena gledala snimku, neki čovjek pokucao je na vrata kontrolne sobe i nešto šapnuo policajcu. Policajcu se izraz lica naglo promijenio, otišao je do Helene i rekao: „Našli smo tvoje otiske na vazi.“ „Molim!“ rekla je Helena: „Pa to nije moguće!“ Pokazala je na snimku i rekla: „Kako ste pronašli moje otiske ako provalnik na snimci ima rukavice?“ Policajac je izgledao zbunjeno. Nakon par minuta konačno je odgovorio: „Imaš pravo, netko ti je pokušao smjestiti.“ „Da, a znam točno i tko“, rekla je Helena bez razmišljanja. U tom trenutku je shvatila sve. „Moj bivši šef. Jučer me je otpustio tako da bi izgledalo da imam razlog za

2. NAGRADA

uništavanje najvrjednije stvari u njegovom muzeju. Onda je podmetnuo moje otiske i pozvao policiju da me uhapse. Policajac je rekao da joj vjeruje, ali da ga muči još jedna stvar: „Zašto bi uništio najvrjedniju stvar koju posjeduje?“ „Ne znam, ali saznat ćemo“, odgovorila je s malim osmijehom na licu. Rekla mu je da ispita vlasnika muzeja i da vidi hoće li priznati, a ona će pokušati pronaći neke dokaze.

U vlasnikovu uredu nalazio se jedan ogromni sef. Bila je to prva stvar koju je Helena uočila kad je ušla. Prije tjedan dana, kad je još radila u muzeju, vidjela ga je kako stavlja nešto unutra, ali nije vidjela što. Čim je ušla, zalupio je vrata sefa, zaključao ga i poslao ju van. Ali uspjela je vidjeti lozinku prije nego što je izašla. „Da vidimo jesam li zapamtila“, rekla je u sebi dok je upisivala lozinku. Sef se otvorio iz prvog pokušaja. Helena nije mogla vjerovati da je uspjela, a što se u sefu nalazilo nije mogla vjerovati još više. Bila je to plava staklena vaza, ista ona čiji su komadići raspršeni po cijelom muzeju.

Helena je vazuu donijela do policajca koji je bio usred ispitivanja vlasnika muzeja. Kada je vlasnik vidio vazuu, shvatio je da nema više smisla lagati. Priznao je sve. Rekao je da je zamijenio pravu i lažnu vazuu te razbio lažnu. Planirao je smjestiti Heleni i natjerati je da plati odštetu za lažnu vazuu za koju, naravno, nitko nije znao da je lažna do sada i prodati pravu za velike novce.

Nakon što je sve priznao, policajci su ga odveli u zatvor. A Helena, ona je krenula razmišljati o tome da se prijavi na Policijsku akademiju i postane policajka ili detektivka.

RENATA STEPANČIĆ, 7. b r.

OŠ Matije Vlačića Labin

Mentorica: Silva Tenčić

3. NAGRADA

Planina

Stojim na dnu planine. „Možeš ti to, samo jako!“ doviknuo mi je netko iz magle. Iako nisam znala tko je to, ni kako izgleda osjećala sam se bolje. Penjem se. „Volim te, super si, jaka si!“ opet sam odnekud čula. Penjala sam se, išla sam sve više i više i više. Pogledala sam dolje, popela sam se već na skoro pola planine.

„Grozna si“, odjeknulo je. „Nitko te ne voli, jednostavno odustani. Baš si ružna.“ Sve više i više pogrđnih i ružnih riječi dolazilo je prema meni. Spuštam se dolje. Razmišljam o svemu što su rekli. „Najgora si!“ padam dolje, više ne mogu podnijeti taj pritisak. Ne osjećam noge, ni glavu, ni ruke, pa zapravo uopće ni ne osjećam svoje tijelo. Samo padam i padam i padam.

Odjednom osjetim jak udarac u tlo. Osvrnula sam se oko sebe. Opet sam bila na dnu. Počela sam plakati i nisam znala što da radim. Onda sam počela razmišljati. „Pa ti si divna osoba“, rekla sam si. „Zar se ne sjećaš kako si jučer pomogla onoj staroj bakici? Uvijek si pristojna.“ Sve mi je bilo jako čudno, a onda sam osjetila neku silu koja me vuče za gore. Nisam znala što je to i kako je to moguće. „Odlična si u sportovima i u školi“, razmišljala sam. Sila je bila sve jača i jača, vukla me sve brže i brže. U pozadini sam opet čula nečije glasove, ali ovaj put nisu bili dovoljno jasni da bih razumjela što govore. Sila me i dalje vukla i odjednom je stala.

Shvatila sam da sam stigla do vrha. Tamo sam ugledala sve dobre i nasmijane ljude te mi je postalo jasno da su one lijepe riječi dolazile od njih. Kada sam pogledala dolje, shvatila sam da ružne riječi dolaze od onih koji su na dnu. Tada sam uvidjela i zašto su na dnu, oni ne znaju uputiti lijepu riječ drugima pa ne mogu reći ništa lijepo ni o sebi samima. Upravo sam zbog toga i ja počela dovikivati riječi ohrabrenja onima koji su se tek počeli penjati prema vrhu.

Način na koji razmišljaš o drugima pokazuje kakav si ti iznutra, stoga je važno slušati pozitivne ljude koji ti žele dobro i koji su uvijek uz tebe.

STELLA MALINARIĆ, 6. a r.

OŠ “Ivo Lola Ribar” Labin

Mentorica: Alenka Miletić Švić